

Sygn. akt IV U 452/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lutego 2018r. w S.

odwołania B. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 11 maja 2017 r. Nr (...)

w sprawie B. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo B. C. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 14 marca 2017r. do 31 stycznia 2019r.

Sygn. akt IV U 452/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 11 maja 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił B. C. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 25 kwietnia 2017r. nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożył B. C. wnosząc o jej zmianę i ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony twierdził, iż stan jego zdrowia nie pozwala na podjęcie pracy. Wskazywał, że cierpi z powodu schorzeń kręgosłupa, przepukliny, cukrzycy oraz nadciśnienia tętniczego (odwołanie k.1 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wnosił o jego oddalenie, powołując się na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k.2-3 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony B. C. w dniu 15 lutego 2017r. wystąpił do (...) Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 1-3 akt rentowych). Lekarz Orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 28 marca 2017r. stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 30 września 2017r., a data powstania tej niezdolności przypada na 1 lutego 2017r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika z 28 marca 2017r. k. 18 akt rentowych). Lekarz Inspektor Nadzoru Orzecznictwo Lekarskiego ZUS wniósł zarzut wadliwości powyższego orzeczenia, wobec czego ubezpieczony został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w dniu 25 kwietnia 2017r. stwierdziła, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (zarzut wadliwości k. 140 akt rentowych- tom dokumentacji lekarskiej oraz orzeczenie Komisji Lekarskiej z 25 kwietnia 2017r. k.22 akt rentowych). Na tej podstawie, zaskarżoną decyzją z dnia 11 maja 2017r., organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy podając jednocześnie, że w dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę ubezpieczony udowodnił okres ubezpieczenia wynoszący 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych (decyzja z 11 maja 2017r. k. 29 akt rentowych).

Ubezpieczony ukończył 62 lata. Z wykształcenia jest telemonterem i w zawodzie tym pracował przez 42 lata. Praca ta stanowiła pracę fizyczną, tj. polegała na zakładaniu i naprawie telefonów oraz układaniu kabli w ziemi (okoliczność bezsporna- wyjaśnienia ubezpieczonego k. 43v akt sprawy). Do dnia 13 marca 2017r. ubezpieczony był uprawniony do zasiłku chorobowego (zaświadczenie k. 16 akt rentowych).

Ubezpieczony jest leczony z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa w odcinku szyjnym oraz lędźwiowo-krzyżowym. W aktach KT głowy (17 stycznia 2017r.), które wykazuje obecność drobnych zmian naczyniopochodnych niedokrwiennych mózgu, które obecnie są nieme klinicznie. W badaniu części obwodowej układu nerwowego nie stwierdza się aktywnych objawów korzeniowych. W ocenie samodzielnej układu nerwowego stan kliniczny opiniowanego nie narusza sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym uznawanie niezdolności do pracy, we współlistnieniu ze schorzeniami o istotnym klinicznie zaawansowaniu może się przyczyniać do uznawania częściowej niezdolności do pracy. Występująca u ubezpieczonego choroba nadciśnieniowa w obecnym stadium zaawansowania wymaga leczenia farmakologicznego, ale samodzielnie nie upośledza wydolności układu krążenia w stopniu sprowadzającym niezdolność do pracy. Stan morfotycznie-czynnościowy narządu ruchu ubezpieczonego nie jest naruszony w stopniu sprowadzającym samodzielnie niezdolność do pracy. Ubezpieczony ma od ok. 2 lat rozpoznaną cukrzycę typu 2. Schorzenie to w obecnym stadium zaawansowania (bez udokumentowanych zaawansowanych powikłań przewlekłych) wymaga przestrzegania zaleceń dietetycznych/leczenia farmakologicznego. Stąd też z przyczyn diabetologicznych nie stwierdza się długotrwałej niezdolności do pracy. U ubezpieczonego istnieje duża przepuklina powłok brzusznych mogąca ze względu na swoją wielkość być istotną przeszkodą w wykonywaniu pracy fizycznej. Przepuklina ta nie podlega obecnie leczeniu operacyjnemu ze względu na bardzo znaczną otyłość chorego, która zresztą jest główną przyczyną większości jego dolegliwości. Wyłącznie stan chirurgiczny nie usprawiedliwia orzeczenia względem ubezpieczonego długotrwałej niezdolności do pracy. Biegły chirurg w trakcie badania obserwował istotne zniedołężnienie opiniowanego, wyraźną trudność w rozbieraniu się i ubieraniu, a także zmianie pozycji ciała. W tej sytuacji wnioskuje o przyznanie długotrwałej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Reasumując, stan zdrowia ubezpieczonego w zakresie specjalizacji biegłych łącznie powoduje uznanie go za częściowo niezdolnego do pracy w okresie od 1 lutego 2017r. do 31 stycznia 2019r. (opinia biegłych: kardiologa, diabetologa, ortopedy, chirurga oraz neurologa k.18-18v akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego B. C. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016r., poz.887 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Przez wymagany okres składkowy i nieskładkowy należy rozumieć, stosownie do treści art.58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 tej samej ustawy, okres 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat, przy czym okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia, czy spełnia on przesłanki wyrażone w art.57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. czy u ubezpieczonego istnieje niezdolność do pracy, a jeżeli tak, to czy powstała w okresie zatrudnienia oraz czy ubezpieczony posiada odpowiedni staż okresów składkowych i nieskładkowych.

Sporządzona na tę okoliczność opinia biegłych z zakresu kardiologii, diabetologii, ortopedii, neurologii oraz chirurgii dała podstawy do ustalenia, iż ubezpieczony ze względu na ogólny stan zdrowia jest częściowo niezdolny do pracy w okresie od 1 lutego 2017r. do 31 stycznia 2019r.

W ocenie Sądu, wnioski wyrażone przez biegłych zasługują na uwzględnienie. Sporządzona opinia jest bowiem wiarygodną i miarodajną oceną stanu zdrowia ubezpieczonego. Autorami opinii są osoby posiadające specjalistyczną wiedzę z zakresu medycyny, a wydanie opinii poprzedziło dokonanie analizy dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie i bezpośrednie badanie ubezpieczonego. Wnioski wyrażone przez biegłych są logiczne i kategoryczne. Z ustaleń biegłych wynika, że całokształt schorzeń występujących u ubezpieczonego powoduje okresową częściową niezdolność do pracy ubezpieczonego.

Organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii w powyższym kształcie i wniósł o przeprowadzenie dowodu z innego zespołu biegłych tych samych specjalności. Organ rentowy wskazywał, iż biegli w zakresie swoich specjalności nie stwierdzili u badanego niezdolności do pracy. Ubezpieczony natomiast pracował jako telemonter, monter napowietrzny, a zatem wykonywał prace nie wymagające wysokich kwalifikacji. Może on zatem podjąć różne prace, co nie stanowiłoby degradacji zawodowej. W ocenie Sądu, twierdzenia te nie są zasadne. Biegli wydając opinię mieli na uwadze całokształt schorzeń występujących u ubezpieczonego i w tym świetle ocenili, iż jest on okresowo częściowo niezdolny do pracy, tj. niezdolny do pracy zgodnej z poziomem jego kwalifikacji. Nieuprawnione są twierdzenia organu rentowego, jakoby podjęcie przez ubezpieczonego innych prac nie stanowiłoby degradacji zawodowej. Przez cały staż pracy ubezpieczony wykonywał bowiem pracę telemontera i w tym zakresie podnosił swoje kwalifikacje. Dlatego też odnosząc się do tej okoliczności stwierdzić należy, iż w świetle opinii biegłych ubezpieczony utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Reasumując, mając na uwadze wnioski wyrażone przez biegłych Sąd stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy w okresie od 1 lutego 2017r. do 31 stycznia 2019r. Ubezpieczony wypełnił więc warunek określony w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez biegłych, niezdolność ubezpieczonego do pracy powstała na skutek ogólnego stanu zdrowia. Jako datę początkową niezdolności do pracy biegli podali 1 lutego 2017r. W tym czasie ubezpieczony był zatrudniony w (...) S. A. w Ż. (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 7 akt rentowych). Niezdolność do pracy powstała zatem w okresie ubezpieczenia B. C., czyli spełnia on przesłankę wyrażoną w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Organ rentowy nie kwestionował okoliczności, iż w okresie 10 lat przed zgłoszeniem wniosku o rentę, ubezpieczony legitymuje się 5-letnim stażem okresów składkowych i nieskładkowych (zaskarżona decyzja k. 29 akt rentowych). Ubezpieczony pozostawał bowiem w zatrudnieniu w (...) S. A. w Ż. w okresie od 9 grudnia 2002 r. W tej sytuacji ubezpieczony spełnia również przesłankę co najmniej pięcioletniego okresu ubezpieczenia, o której mowa w art.57 ust.1 pkt 2 w zw. z art.58 ust.1 pkt5 i ust.2 ustawy emerytalnej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku, przyznając ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 14 marca 2017r. (tj. od dnia następującego po dniu, do którego był on uprawniony do zasiłku chorobowego), do 31 stycznia 2019r.